

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Eivsdem Pavli homilia in magna Alexandriae ecclesia, apud nos est prima dies Ianuarii. Tibi sexta die, in Christi Domini & Saluatoris nostri natiuitatem, & in Cyrilli archiepiscopi laudem dicta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

Ibid.

Mox Petrus apostolorum vertex, & os discipulorum respondit: *Tu es Christus Filius Dei vivi.* Tu es Christus natura constans gemina, utpote homo factus. *Tu es Christus.* Non dixit autem, *Filii*; sed, *Filius Dei vivi.* agnovit enim personæ unitatem. Rogemus itaque hunc Patrem, ut solitam nobis mentem apponat, preciosaque ac varia Spiritus sancti opsonia, doctrinæ craterem coronet, nec non ut nos illa ebrietate, quæ sobrietatis est mater, inebriet. Dicamus: Exurge, o Pater, *exurge gloria mea, exurge psalterium, & Spiritus sancti cithara.* Cui gloria & imperium in sæculorum sæcula. Amen.

Psal. 56.

ἀδελφός ὁ κορυφαῖος τῆς ἁποστόλων, τὸ σῶμα τῆς μαθητῆς, ὁ Πέτρος· σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζώντος· σὺ εἶ ὁ Χριστός, ἡ διττὴ φύσις, ὁ ἐνανθρωπήσας· σὺ εἶ ὁ Χριστός· καὶ ἐκεῖ εἶπεν, * Ὁ υἱὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζώντος· * ἐμὲ, ἐπέγνω καὶ τὸ μοναδικὸν προσώπων. Ὁρακαλέσωμεν οὖν τὸν πατέρα, πλὴν σωτήριον παραθεῖναι ἡμῖν τράπεζαν, καὶ τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα τοῦ πνεύματος ὁψία· σφραγίσαι τὴν καρτῆρα τῆς διδασκαλίας· καὶ μεθύσαι ἡμᾶς μέθην, σωφροσύνης μητέρα· εἰπωμεν, ὄξερόρητη, ὦ πατήρ, ὄξερόρητη ἡ δόξα σου· ὄξερόρητη ψαλτήριον, καὶ κίθάρα τοῦ ἁγίου πνεύματος. ὦ ἡ δόξα καὶ τῷ κράτος εἰς τὸν αἰῶνα τῆς αἰώνων. ἀμήν.

EIVSDEM PAULI

homilia in magna Alexandria ecclesia, Tibi sexta die, in Christi Domini & Salvatoris nostri natiuitatem, & in Cyrilli archiepiscopi laudem dicta.

* Apud nos est prima dies Ianuarii.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΟΜΙΛΙΑ,

λεχθεῖσα ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων, Τίβι ἔκτη· καὶ εἰς πλὴν ἐκκλησίαν τῆς κωρίου, καὶ σωτήριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κύριλλον ἐγκώμιον.

C. XXXII.

NUPER apud dilectionem vestram enixius differentes, finem sermoni imponere non valuimus, sed propter fratrum nostrorum frequentiam, certaminis locum deserere compulsi sumus. Sed age, rursus exuti, idem certamen denuo tentemus. Strenuus autem hic pater, & palæstræ huius magister, quod tum faciebat, etiam nunc faciat; iudicet de certaminibus. Tunc enim alacri vultu, blandaque arrisione pueri certamine se oblectari declarabat, dexteramque veluti oliuæ rimum obtendens, se a nobis stare

ΠΡΩΗΝ πρὸς πλὴν ὑμετέρου ἀγωνιστικώτερον διαλεγόμενοι ἀγάπην, πρῶτα ὀφείβειναι τῷ λόγῳ ἐκ ἰσότητων· σενοχωρία δὲ τῆς ἡμετέρας ἀδελφῶν ὄξωσεν ἡμᾶς τῶν σκαμμάτων. Φέρε οὖν αὐτὸς ὁδοποσίμιοι, τῆς αἰψῶν ἀψώμιθα παλαισμάτων. ὁ δὲ γυναιὸς οὗτος πατήρ καὶ παιδοτελής ὅπως ποτὲ ἐποίησεν, καὶ αὐτὸς ποιεῖτω· κρινέτω τὰ παλαισματα. καὶ γὰρ τότε γεγανυμένῳ τῷ προσώπῳ, ἔφαιδρα τῷ μειδιάματι ἐδείκνυτο χαίρειν τοῖς ἀγῶσι τοῦ παιδός· καὶ θαλλοδὸν δίκην πλὴν δεξιᾶν ἡμῶν ὀπι-

* ἀποστόλων

* αἰν

* γυμνασίου

casque ad seipsum referat, ipse tamen semper intra impassibilitatis suæ terminos perseverat. Et quamuis ipsum dicere audias: *Dorsum meum dedi ad flagella, genas meas ad alapas; faciem autem meam non auerti a confusione scriptorū*: nihil tamen in propria natura perfectum arbitreris; sed potius sui corporis flagella sibi appropriasse cogites. nam Deus Verbum permansit impatibile. Sed obiicient hic forte nobis, qui diuinis scripturis, rectæque doctrinæ obniti consueverunt: Si Deus Verbum impatibile, immutabile, & inalterabile est, quomodo factum caro est? Audi dilecte. *Verbum caro factum est*, non in carnem demutatum. Neque enim Deus Verbum in carnem versus est; neque assumpta caro in assumptis naturā transmutata est. *Quid ergo sibi vult, Verbum caro factum est?* Aliud nihil, quam Verbum carnem assumpsit; & carnem quidem non solam, sed cum rationali & intelligente anima coniunctam, quæ duo naturam humanam perfecte absoluunt. Ad hunc modum Verbum caro factum est. Optarem magniloquentissimi Ioannis sensum vos intelligere, quo propositæ sententiæ vim pernosceretis. Ioannes theologus tonitruum filius, qui super dominicum pectus recumbere meruit, indeque nobis sublimiora diuinioraque dogmata hausit, cum eximiam Dei erga nos benignitatem commendare vellet, ac primo quidem diuiniora illa præmississet, nempe hæc: *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. hoc erat in principio apud Deum:*

2fa. 50.

Ioan. 1.

Marc. 5.
Ioan. 13.

Ioan. 1.

καὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρει, ἄλλα γὰρ με-
 μνήκεν αὐτὸς ἐν τοῖς τῆς ἀπαθείας
 ὅροις. καὶ ἀκούσης αὐτὸ λέγοντος.
 ἔδωκα ὧν τῶν μου εἰς μάστιγας, τὰς
 δὲ σαροῦνας μου εἰς βλαπόμενα, τὸ
 δὲ πρὸσωπὸν μου ἐκ ἀπέστρεψα διὰ
 αἰσχύνῃς ἐμπυσιμάτων· μηδὲν αὐτὸν
 πεπονθέναι εἰς τὴν ἰδίαν φύσιν ὑπο-
 λάβῃς· οἰκειώσασθαι δὲ μάλλον τοῦ
 ἰδίου σώματος τὰς μάστιγας· ὁ γὰρ θεὸς
 λόγος μεμνήκεν ἀπαθείας. Ὁ δὲ ἀντι-
 τατόμῃ τῆς θείας γραφαῖς, καὶ
 τῆς ὁρθῆς διδασκείας, ἐροδοῖν ἡμῖν· εἰ
 ἀπαθείας ὁ * θεὸς λόγος, καὶ ἀτρέπιτο,
 ὅτι ἀαλλοίωτος, πῶς ὁ λόγος σαρκὸς
 ἐγένετο; ἀκουε ἀγαπητέ. ὁ λόγος σαρκὸς
 ἐγένετο, οὐ μεταπεπρωκῶς εἰς σαρ-
 κα· οὔτε γὰρ ὁ θεὸς λόγος μεταπέπρω-
 κεν εἰς σαρκα, οὔτε ἡ ἀγαλληφθεῖσα
 σαρκὸς ἐχώρησεν εἰς τὴν φύσιν τῆς ἀει-
 ληφότος. ἢ οὐκ ὄστιν, ὁ λόγος σαρκὸς
 ἐγένετο; τοῦτέστι, σαρκα ἐλάβε, καὶ σαρ-
 κα οὐ ψιλῶ, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχῆς
 λογικῆς καὶ νοεραῖς, ὅτι ὄστιν * τελεία ἡ
 ἡμετέρα φύσις. οὕτως ὁ λόγος σαρκὸς
 ἐγένετο. ἐβουλόμην δὲ ὑμᾶς καὶ τὴν
 διδύοιαν τῆς μεγαλοφρονότητος Ἰωάν-
 νου γῶναι, ἵνα εἰδῆτε τῆς περὶ ἡμῶν
 τοῦ πλὴν διδάμιν. ὁ θεολόγος Ἰωάν-
 νης, ὁ τῆς βροντῆς υἱός, ὁ κατὰ ξιανθὸς
 ὅτι τῆς διασωπικῆς εἰδῆς * ἀνακλι-
 θῆναι, καὶ κείθεν ἡμῖν τὰ ὑψηλότερα
 ὅτι * ἡρότερα θεοσάμῃος δογματα,
 βούλεται παραστήσαι τὴν ὑπερβάλ-
 λουσαν τοῦ θεοῦ πρὸς ἡμᾶς φιλευ-
 θεσπίαν· καὶ περὶ τὸν εἰρηκὸς τὰ θεό-
 περα· ἐν δευτέρῳ ἢ ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος
 ἢ πρὸς τὸ θεόν, καὶ θεὸς ἢ ὁ λό-
 γος· ὅτι ἢ ἐν δευτέρῳ πρὸς τὸ θεόν.

* 2fa

* ἡμετέ-
ρα

* ἐπι-
στάσι

* 2fa

ANNO
 CHRISTI
 451.

πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς
 αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν· ὅτε
 ἐδύξεν αὐτὸν σωτήριον τῷ πατρὶ.
 τῆς γὰρ ἐν ἀρχῇ οὐδὲν προεσβύτηρον δι-
 εσκομδρῆσαν διαδράμης τῆς διαιούσας,
 παρελαμβάνει σε τὸ, ἡ, τῆς γὰρ ἡ
 οὐδὲν ἄρμα διέσκεπται· ὅτε ταῦτα εἰ-
 ρηκε, καὶ ἐδύξε σωτήριον τῷ πατρὶ, καὶ
 δημιουργὸν τῆς πάντων, τότε ἐπαλά-
 ῳ λόγος σαρκὸς ἐγένετο, μονοουχὶ λέ-
 γων· ὅτι ὁ σωτήριος τῷ πατρὶ, καὶ
 τῆς πάντων κέλευος καὶ δημιουργός,
 ἑσοδὸν ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν δι' ἡμᾶς
 καὶ πλεῖν ἡμετέρω σωτηρίαν, ὡς σαρκὸς
 ἐγένετο, ἵνα διὰ τὸ ἄπειλεστέρου τῆς φύ-
 σεως ἡμῶν μέρους ἐδὲ ὑπερβάλλον-
 τας τῆς θεοδ' οὐκ ἐρμους πρὸς ἡμᾶς δεί-
 ξη. ὁ λόγος οὖν, φησὶ, σαρκὸς ἐγένετο.
 καὶ ἐκ ἕσθ' ἐμείλει τούτου, ἀλλ' ἐπήγαγε
 καὶ ἐσκλώσεν ἐν ἡμῖν. τὸ δὲ δώτε-
 ρον τῆς παροῦσης ἐρμυλίας ἐστὶ. ἡ δὲ ἐστίν,
 ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο; ἐσκλώσεν ἐν
 ἡμῖν, τούτῃ ἐστίν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φύσει.
 ὅρα καὶ τὸ Ἰωάννην δύο φύσεις κη-
 ρύθηοντα, καὶ ἓνα ἕν. ἔφηρον σκλήν,
 καὶ ἔφηρον τὸ σκλωμῶν· ἔφηρον ναός,
 καὶ ἔφηρον ὁ ἐνοικῶν θεός. παρόσχε τῷ
 λεγομῶν. ἐκ ἕσθ' ἔπειν, ἔφηρος καὶ ἔτε-
 ρο, ὡς ἐπὶ δύο παροσώπων, ἢ δύο
 Χριστῶν, ἢ δύο ἑνῶν· ἀλλ' ἔφηρον καὶ
 ἔφηρον, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων. ὅτε οὖν
 εἶπεν· ἐσκλώσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐκή-
 ρυξε ταῖς δύο φύσεσιν, τότε ἐπήγα-
 γε· καὶ ἐθεασάμεθα πλεῖν δόξαν αὐ-
 τοῦ, δόξαν ὡς μονοουχοῦ. ἐκ εἶ-
 πε· δύο ἑνῶν, ἀλλὰ, μονοουχοῦ.
 Ησαΐας οὖν κηρύσσει τὸ Ἐμμα-
 νουήλ, τούτῃ ἐστὶν ἐνανθεροπῆσαντα.

Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil quod factum est. vbi ostendit, illum Patri esse coeternum (siquidem nihil eo antiquius comperimus, quod in principio esse perhibetur.) nam etsi cogitatione ad anteriora recurras, semper tamen praecedet ipsū Erat. ipsius enim Erat nullus inuenitur terminus: cum,inquā,hæc præmississet,Patrique coeternum, & omnium opificem ostendisset, tandē subiungit: Et Verbum caro factum est. tantumnon istud dicēs: Qui Patri coeternus, rerumque omnium conditor ac dominus existit, adeo propter nos & propter nostram salutē semetipsum humiliavit, vt factus sit caro; quoniam nimirum viliori naturæ nostræ portione excellentes illas Dei erga nos miserationes patefaceret. Ait ergo: Et Verbum caro factum est. Verum hucusq; progressus, non constitit. Addit enim: Et habitauit in nobis. Posterioris prioris explanatio est. Nam quid est, Verbum caro factum est; nisi quod habitauit in nobis, hoc est, in nostra natura? Aduerte etiam Ioannē duas naturas prædicare, vnum autem Filium. Aliud est enim habitaculum, & aliud quod inhabitat: aliud templum, & aliud Deus qui in templo degit. Attēde quid dicatur. Non dixi, Alius & alius, veluti de duabus personis, aut duobus Christis, aut duobus Filiis; sed, Aliud & aliud, tamquam de duabus naturis. Postquam ergo dixit: Et habitauit in nobis; duasque naturas prædicauit, mox adiunxit: Et vidimus gloriam eius,

gloriam quasi Unigeniti. Non dixit, duorum Filiorum, sed Unigeniti. Isaias igitur prædicat Emmanuelem, hoc est, Deum humanatum; Concil. Tom. 6.

Math. 16. Petrus autem dicit: *Tu es Christus Filius Dei vivi*; naturæ dualitatem, personæ autem unitatem exprimens. Ioannes vero theologus ait: *Et habitavit in nobis*; duas naturas, & vnam Vnigeniti personam subindicans.

Ioan. 1. Mansit autem Deus Verbum impatibilis. nam huc iterum regredimur. Aduerte quid dicatur. Diuiniora quidem assumptæ naturæ communicauit; verum eorum quæ humanæ sunt naturæ, nihil in se transtulit.

Math. 14. Marc. 4. & Luc. 8. Ambulauit super maria, sed id non absque proprio corpore. Increpauit mare & ventos, sed per proprium corpus. Occurrit illi leprosus, dicens: *Domine, si vis, potes me mundare.* dicit ei: *Volo: Mundare.* Et tetigit illum corpus dominicum, & fugatus est morbus, lepraque decessit.

Math. 8. Paut quinque millia hominum quinque panibus, sed per nostrum corpus. Nam accepto pane gratias egit Patri, & fregit, deditque discipulis suis; discipuli autem turbæ. Et superfuerunt duodecim cophini fragmentorum. Solius Dei est peccata dimittere. dicit autem:

Ioan. 6. *Vt sciatis quia filius hominis habet potestatem dimittendi peccata.* Rurfus dicit: *Nemo ascendit in calum, nisi qui descendit de celo, filius hominis, qui est in celo.* Cernis quomodo diuiniora communicauit! Cum autem vides illum esurientem, sitientem, defatigatum, sudantem, Pilato traditum, lictorum manibus ductum circumactumque, agonizantem, orantem: *Eloi, Eloi, lammah sabacthani*; hoc est, *Deus meus, Deus meus, ut quid*

πέτρῳ λέγει· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, πλὴν διήλω φύσιν, & τὸ μοναδικὸν πρῶτον τῷ ἰσοῦ. ὁ θεολόγος Ἰωάννης λέγει· καὶ ἐσκηνώσεν ἐν ἡμῖν, δύο φύσεις, καὶ τῆς μονογενεοῦς τὸ ἐν πρῶτον. ἔμεινε δὲ ὁ θεὸς λόγος ἀπαθείας. πάλιν γὰρ ἐπὶ ἐκείνῳ ἐργουμαι· πρῶτον τῷ λεγομένῳ. καὶ τῆς μὲν θεοῦ μετὰ δὲ δὴ καὶ τῆς ἀειλημμένης φύσεως, τῆς δὲ τῆς ἀειθεσπότητος οὐδενός μετέλαβε. πρῶτον πάλιν ἐπὶ θαλάσσης, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἰδίου σώματος. ἐπέπημσε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίου σώματος. ἀπῆντησεν αὐτῷ λεπρῶς, λέγων· κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαι με καθαρίσαι· λέγει· θέλω· καθαρίσθαι· καὶ ἥψατο αὐτῷ τὸ σῶμα τὸ δεσποτικόν, καὶ ἐδραπέτωσε τὸ νόσημα· ἀπέξυθη ἡ λέπρα. ἐδραπέ πεντακισχίλιους ἐκ πέντε ἄρτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἡμετέρου σώματος· λαβὼν γὰρ νύχταρῃσιν τῷ πατρὶ, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτῷ, ὅ δὲ μαθηταὶ τῷ πλήθει· καὶ ἐπῆρσαν δώδεκα κόφινους κλασμάτων. μόνου θεοῦ ὅστιν ἀφίεναι ἀμάρτιας· πάλιν λέγει· ἵνα εἰδῆτε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἀφίεναι ἀμάρτιας. πάλιν λέγει· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ βῆσας, ὁ υἱὸς τοῦ ἀειθεσποῦ, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανό. ὄρας, πῶς τῆς θεοτέρας μετέδωκεν; ὅταν δὲ ἴδῃς αὐτὸν πεινῶντα, καὶ διψῶντα, κοπιῶντα, & ἰδρῶντα, παραδιδόμενον Πιλάτῳ, ἀγρόμηνον καὶ πελαγόμενον χερσὶ θεμιῶν, ἀγωνιῶντα, δὴ γόμενον· Ἐλωὶ Ἐλωὶ, λαμμά σαβαχθανὶ; ὧς τῆς, θεέ μου θεέ μου, ἵνα πῆ με ἐγ-

ANNO
 CHRISTI
 431.

κατέλιπες; καὶ πάλιν· εἰ δὴ αὖτις, πατήρ, ἀφελθεύτω ἀπὸ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τῆς ποτιῆς· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. ὅταν ἴδῃς αὐτὸν ἀνασκοποῦν τὸν μύρον· ὅταν ἴδῃς ἡλίου ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τῆς ποδῶν, καὶ κεντημένον πλὴν πλῆρην, τότε νόει, ὅτι ὁ θεὸς λόγος ἀπαθήσας μεμύρηκε, ταῦτα δὲ πάντα οἰκειοῦται τὰ γινόμενα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα. ἵνα δὲ δείξῃ, ὅτι οὐτε ἐν τῷ καιρῷ τῆς πάσης ἀπέστη τῆς ἰδίου ναοῦ, ὅτι καὶ ὁ Ἰουδαῖοι ταῦτα ἐδραματούργωσαν ἐπὶ τῆς δεσπότου, ἀπέσθεσεν ὡς θεὸς ἀκτῖνα ἡλιακῶν. σκότον κατέχευε τῆς κόσμου· ἔρχετο τὸ κατὰ πέτρασμα τῆς ναοῦ· πέτρας διέβηξε· νεκροὺς ἤγαγε. ταῦτα πάντα εἰργάσατο, ἵνα γνῶς, ὅτι σὺ μὲν τῷ πάροντι· καὶ τὰ μὲν πάντα οἰκειοῦται, αὐτὸς ὁ ἀπαθήσας εἰργάζετο.

Τὰ ὑμῶν ὑμῖν ἀρεθῆκαμεν, αὐτὴ γὰρ ποδὸς πατρὸς ἐστὶν διδασκαλία· ἐστὶν ὁ θεσσαυρὸς ἀποστολικῶν ὑμῶν· τῆς μακαρίου Ἀθανασίου τὰ δόγματα· τῆς μεγάλης Θεοφίλου τὰ διδάγματα, τῆς σύλων τῆς ὀρθοδόξιας. ἀλλ' ἐπειδή μακροθύμως τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας ψελλισμάτων, ἀναμείνατε τῆς πατρὸς πλὴν ἁφίαν. ἠκούσατε καλαμῶν ποιητικῶν, ἀκούσατε καὶ σάλπιγγος μεγαλοφωνοτάτης.

Ὁ λαὸς εἶπεν· ἡ ἐ Θεοφίλου, καὶ Ἀθανασίου, Κυρέλλου ἁφίαν ἀκούστωμεν. ... ὁ ἐπίσκοπος Παῦλος εἶπεν·

Ἡμῶν μὲν τῆς ὀρθοδόξων τὰ φρονήματα διεγέρουσι, τῆς ὁ ἐναντίων τῆς ἐκκλησίας τὰ εἴφη κατὰ βαλλούσης. τῷ θεῷ τῶν δόξων ἀναπέμψωμεν, καὶ αἰεὶ καὶ εἰς εὐδὸν αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ἀμήν.

dereliquisti me? clamantem. rursum: Pater, si possibile est, transeat a me calix iste: verumtamen non quod ego volo, sed quod tu: cum vides in crucem actum, clavis manus & pedes illius fixos, latulque confossum; tum cogita Deum Verbum permansisse impatibile; hæc autem omnia, quæ suo illata sunt corpori, sibi appropriasse. Ut autem ostenderet, quod ne passionis quidem tempore a proprio recessisset templo, quando Iudæi hæc tragica contra Dominum agebāt, tamquam Deus compressit folis radios, diffudit tenebras per terrarum orbem, discidit templi velum, dirupit petras, excitavit mortuos. Hæc omnia operatus est, ut intelligeres adfuisse illum patienti, & eiusmodi passiones sibi appropriasse, sed ipsum impatibilem omnia hæc perfecisse.

Quæ vestra sunt vobis appo-
 fuimus. hæc enim est patris vestri doctrina, hic thesaurus est vobis auitus, hæc beati Athanasii sunt dogmata, hæc magni Theophili est doctrina, columnarum orthodoxæ doctrinæ. Sed quoniam patienter nostram tulistis balbutiem, expectate nunc patris sapientiam: audistis calamum pastoralem, audite nunc & tubam clare perfonantem.

Populus dixit: Fili Athanasii & Theophili, Cyrilli sapientiam audiamus. ... Episcopus Paulus dixit:

Quæ nostras quidem orthodoxorum mentes exfuscat, hostiū vero ecclesiæ acies proster-
 nit. Deo itaque gloriam red-
 damus nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Qq iij

Matth. 26.

Luc. 23.
 Matth. 27.